

Alku

Uram,
adj hát egy csöpp nyugalmat!
Hiszlek, vagy nem,
a kettőnk dolga csak,
és ha magam szeretem benned,
erre, kívülrünk, ki ad?
Ez is a kettőnk dolga csak.
Uram, temetőkertjeimbe
nem mehetek,
és a dóm zajos. Elárulsz,
Uram, Júdás vagy . . .
Kalmárt úztél egykoron . . .
Most bámészkodók pénze tölti markod,
bő marok.
Uram, bár házad nyugalját
hagyd nekem,
(ne kényszerüljek latorfára,
ha csöndet áhítok,)
ha a lelkemét úgysem adhatod.
Csöndet adj, Uram,
hogy kettőnkre figyelhessek —
magamra jobban.
Ne legyen testem a templomom,
és feldúlt temetőkertem.
Elnyűtt vagyok, használhatatlan,
nem kínlódhatom ártatlanabban —
szakadatlan.
Mint halott harangja —
szaggat az agyam.
Uram, nyugalmat adj,
és ha megadod, hiszem,
hogy tőled leszek halhatatlan.

1989. július